

ДОБРИЯТ ФИЛОСОФ

Николай Георгиев

GOOD PHILOSOPHER

Nikolay Georgiev

Abstract. *It is an essay on the characteristics of a philosopher's personality. For the author making philosophy is a creative art.*

Key words: *philosopher, philosophic problems*

По моему, трябва да е почтен, топъл, втечен.

Какво разбирам под почтен? Нека е добросъвестен по отношение на системността и да умее да се съобразява с условията на възникването и падението. Почтеният философ умее да „извлича” и да създава възможности. Струва ми се, това обратното работеше през последните хилядолетия и въпреки това не спирахме да наричаме тази работа философия. Навярно от уважение към неспирния, демографски устрем да се увеличава смисълът на съществуването и неговото дете съществуващото.

Самата системност е прецизна, щото тя самовъзниква, да с някакви основания, но по-важното според мен е, че възниква при неясната спонтанност на определени условия. Опитът да се сътворят условията е трагичен. Опитът да се изследват основанията без да търсим извличане е също опасен, защото довеждат нещата до успяващ антропоцентризм, който продължава да се насажда като модел на света. О, не бива така. Условията на системността са обект на редица дисциплини, а добрият, почтеният философ ни отвежда към нещо обикновено, но значимо. Той посочва с знак за внимание как човешинката на учения се впуска да променя скоростта на условността. Всяка промяна на функционалните характеристики на система превежда последната към друга идентичност и способности. Някой би се защитил, че така се повишава нейният имунитет и устой-

чивост, с оглед на възникналото втвърдяване на нейните качества. Не съм съгласен.

И защо скоростта, а не например елемент или група от елементи, които я изграждат. И защо изобщо се занимаваме със системите, а не с очевидния дефицит на смисъл, особено през последните два века?

Смисълът сам по себе е винаги приложен, позитивен, апликиран

Скоростта е изключително дефанзивен функционален приоритет, защото именно скоростта е онази отправност, която зададе новите чувства във физиката. Скоростта атакува не елементите, а онова, което те са. Защото всяка съставност съществува като онова, което е и после като онова, което е във взаимодействие. Отдавна създадох за себе си облигационното право да поискам увереност в препоръките на Кант. Когато се измени, но не еволюционно, скоростта, се изменя и системата. Как? Според мен тя, както казах, създава нещо извънсистемно, което социолозите нарекоха имунизиращ свят. Но не би. Напротив, измената на скоростта придава допълнително възникване на функционалност, която прехожда качествата до този момент в нещо друго. Това другото е смисълът. Второ, тъй като изменението продължава да се случва във времето, ние си позволяваме да измерим разликата и да напишем още нещо, този път е с етикет история. Трето, новото ускорение на системата е зададено, за да се повиши интегритета ѝ. Защо? Защо превръщаме природата на нещата в икономика? Колко събитийност е нужно да се отчете, за да разберем, че икономиката трябва да следва, а не да прехожда смисъла на системата? Мога да отговоря на въпроса „защо“. Защото е изтлеяла почтеността на философа.

Но да продължа. За извличането на системите, не за „създаване на свят“. Манията по това да сме творци е огромна. Тук има и доза суета, академизъм, много влошено здраве и лек привкус на месианство. Наскоро се рових във вече закупениете от мен книги и там се сблъсках, литературно, с разбирането за телесността и нейното знание като отправност за една нова философия на тялото. Абстрактността натрупа доста грехове, а живия философ не остана по-назад и насътвори големи беди, описвайки през някаква прономинална приз-

ма все-възможни светове. Имам подобно писание, но тук само ще шрихирам – бяха създадени огромен брой овъзможности творения! Беше възведен в съществуване неизброим архив от модели, които бяха именувани с най-различни имена – наука, теории за Вселената, Космологии, Логика, Дърво на познанието и какво ли още не. Нека ги четем, така и така вече са написани, но да внимаваме с какво се захващаме. Просто онова, което възниква в ума, беше представено като съществуващо! Удобно, но вредно, като всяко удобно нещо, което не провокира усилие. Леснотата е пагубна, а ние сме я търсили през цялото известно нам време, за да я... преподаваме със съответната лихва. В същото това време сме били неизлечимо болни, но кой да види това? Не е чудно, че именно най-големият напредък в науката, поради липсата на почтеност, се изроди във Война. И то как? Именно като беше променена скоростта на взаимодействие на една система, в случая от атоми. Или пък беше на субатомно ниво, забравил съм вече. Признавам страх ме е от Знанието. Искам да забравя, че това се е случвало и е възможно пак да се случи. Възможно, много повече от простото „можене“. Не внимаваме и така инертно се впускаме да създаваме, а след това градим нова икономика именно върху раните от собствената си непочтеност. Често употребявам думата, но не е случайно. Нека свикваме с нея. Няма кой да ни спаси от безумието на свободното, но твърдо мислене. Мислене в статички, модели замръзнали в силата да оцеляват. Понякога си мисля, че в стремежа да запазиш една теория колкото се може по-дълго време, ти втъкаваш в нея еменети на самоотбрана, вписваш допълнителни субмодели, които се активират при опит тя да бъде дискредитирана. Самата система дори не може да разпознае нормалното отношение към нея като анализ и превеждане и го възприема като атака срещу устойчивостта си. Последната обаче е лишена от всякаква връзка с целите и предназначението на така описаната система. Много теории са всъщност теории отговор и нападение срещу „безумието“ на съвременността да се домогне до смисъла и графиките на системата.

Философът трябва да е втечен. За да преминава през моделността на собствените си творения. Камъкът тежи, но не разкрива, той указва, но е създаден, за да отграничава пространства. Теорията, подобно, е необходимо да се стопли, втечни и да премине. Свободно,

не научно, не и суетно. Суетата уби свободата. Философите, както и армията гради обходни маршрути и граници, надлежно защитавани от нападения, културна съзнатост или търговия. Извлечението е за всички. Щом го свалим на ниво тяло, можем да започнем да го ползваме *такова, каквото е*. Най-накрая ще благодарим на класиците в историята на философията, защото подсказаха *не какво е, а какво не трябва да е*. Много е умело това тяхно дело. *Ако пък ли толкова са мъдри, както се твърди, то защо да не допуснем, че те си играят с нас?* Е, аз го допускам. Това е била умела провокация към нашата постмодерна почтеност. Ние усилвахме до червения сектор скоростта на възприятие и смисъл, а след това изгубихме смисъла. *Не, не е изгубен, просто го подминахме*. Не виждам нищо почтено в това да търсим увереността на модел, който сме създали самите ние, но не сме го извлекли от нещо съществуващо, а дотогава раздавахме смисъл, за да успокоим унижения човек, че не е живял напразно.